

Marék Veronika

KIPPKOPP GYEREKEI

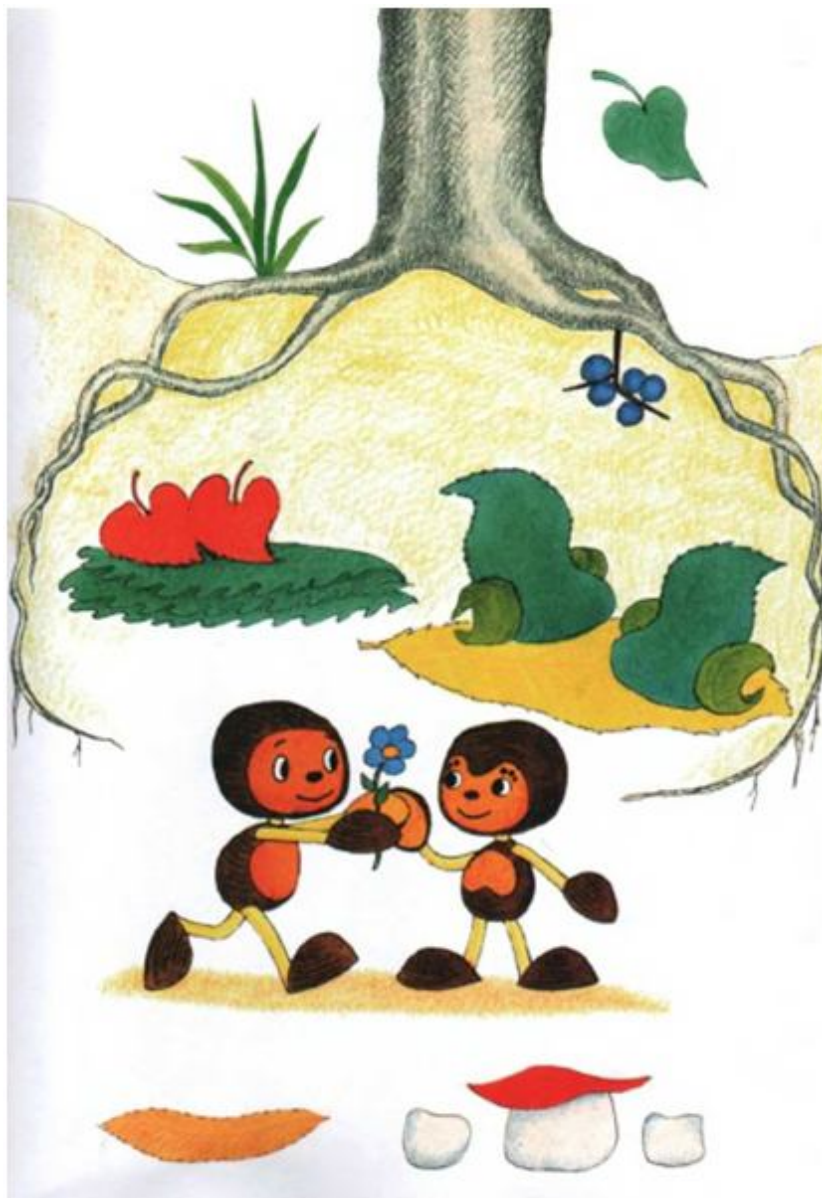
Egy öreg fa gyökerei között lakott Kippkopp, a gesztenyefiú és Tiptopp, a gesztenyelány.

– Úgy szeretem ezt a kuckót! – szölt Kippkopp egy napon.

– Szép, szép... – sóhajtott Tiptopp – csak hiányzik belöle valami.

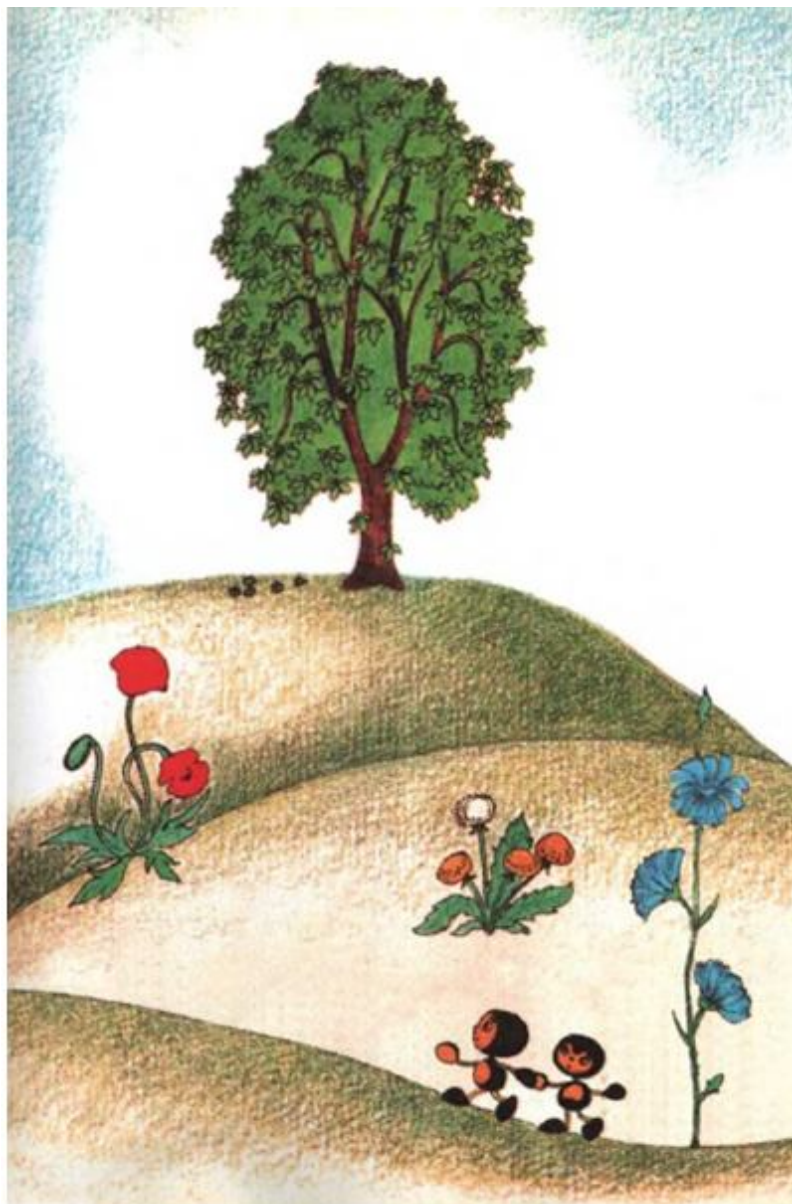
– Ugyan mi?

– Hát... egy gyerek.

Ezen könnyen segíthetünk! – kiáltotta Kippkopp. – Azt hiszem, éppen megérett a vadgesztenye!

Odasiettek a gesztenyefához, de csalódottan látták, hogy a fa alatt csak néhány tüskés, zöld gömböcske hever. A tegnapi vihar sodorta le őket a földre.

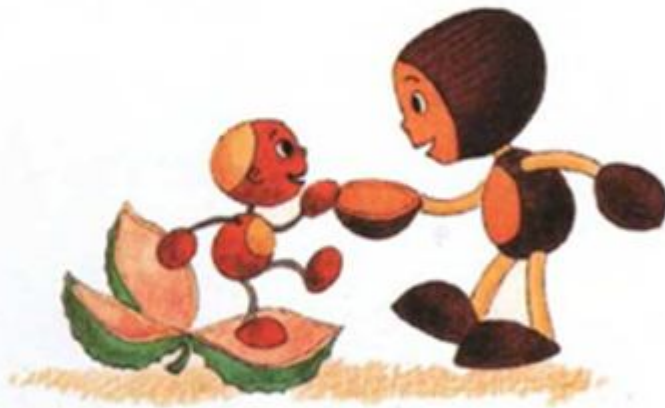

Tiptopp belekukucskált az egyikbe, és döbbenten suttogta:

– Kippkopp! Nézd! Mintha volna benne valaki!

Kippkopp gyorsan szétpattintotta a héját: hát egy gesztenyegyerek ugrott ki belőle!

– Éppen ilyet szerettem volna! – örvendezett Tiptopp.

Már-már elindultak hazafelé, amikor furdalni kezdte őket a kíváncsiság.

– Vajon mi lehet a többi gömböcskében?

Sorra felnyitották mindet, és máris öt kipikopi ugrált körülöttük.

– Hű, de sokan lettünk! – hökkent meg Kippkopp. – No, nem baj. Indulás haza, egy-kettő!

Reggelre kelve valóban nagy lett a kavarodás!
Tiptopp kesergett:

– Azt se tudom, melyik mosdott, melyik nem, melyik reggelizett, melyik nem, melyiknek adtam puszit, melyiknek nem...

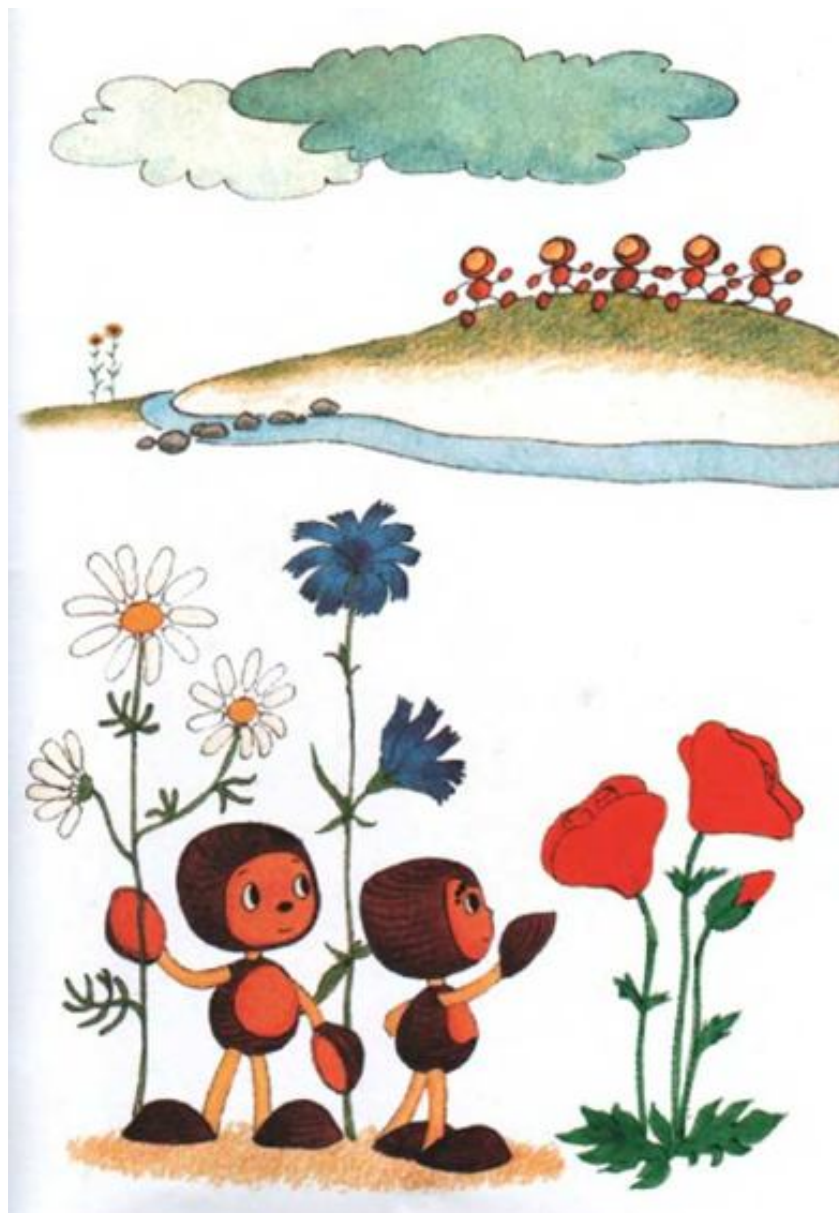
Mérges volt Kippkopp, bosszankodott Tiptopp.

A kipikopiknak sem tetszett a zűrzavar.
Összetanakodtak, és kijelentették:

– Elmegyünk az erdőbe, és addig vissza sem jövünk,
amíg nevet nem találunk magunknak.

Kippkoppék is örültek az ötletnek. A gyerekek átkeltek
a patakon, és bátran nekivágtak a dimbes-dombos
erdőnek.

Hirtelen nagyot dördült az ég, és megeredt a záporosó.

– Fussunk haza! – kiáltották a kipikopik.

A patakhoz érve megtorpantak. Egy ázott egér kecmergett ki a vízből, és kétségbeesetten cincogta:

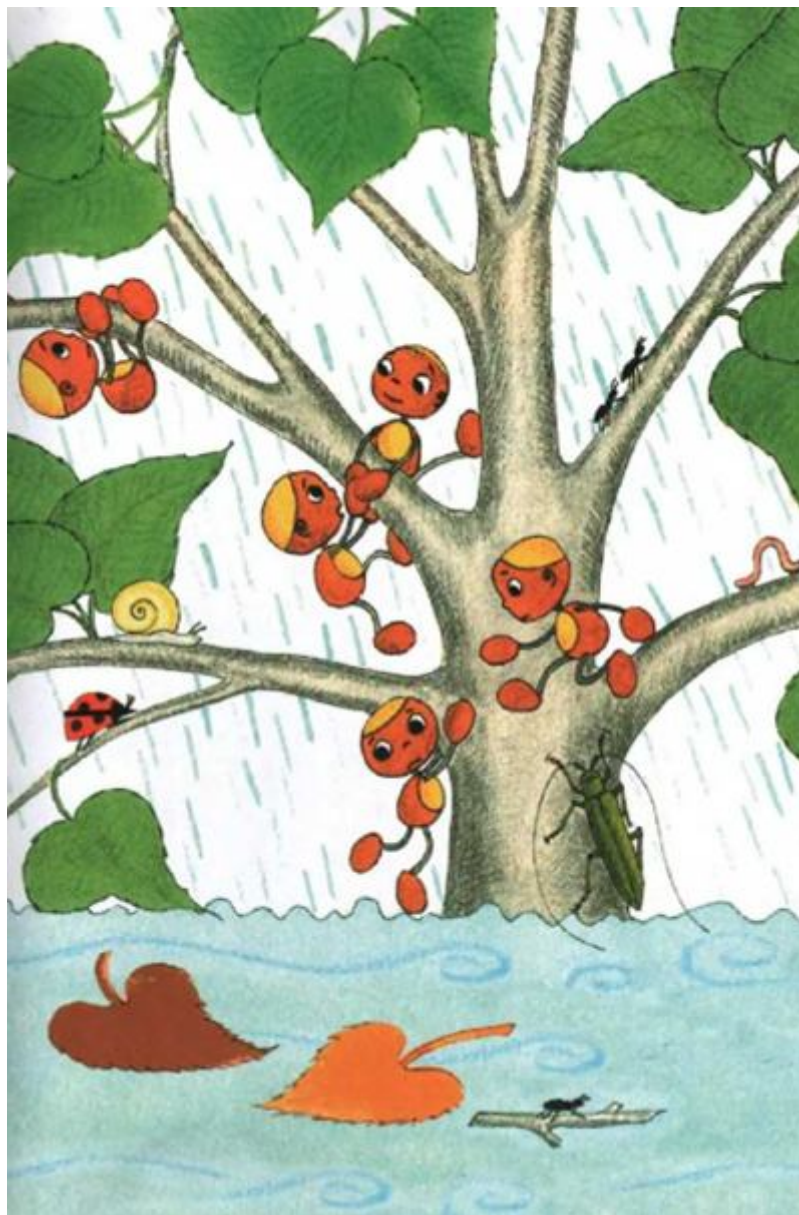
– Elborította a víz a köveket! Erre nem tudtok hazamenni!

A gyerekek meghiadtak. A hömpölygő áradat lassan körülvette őket.

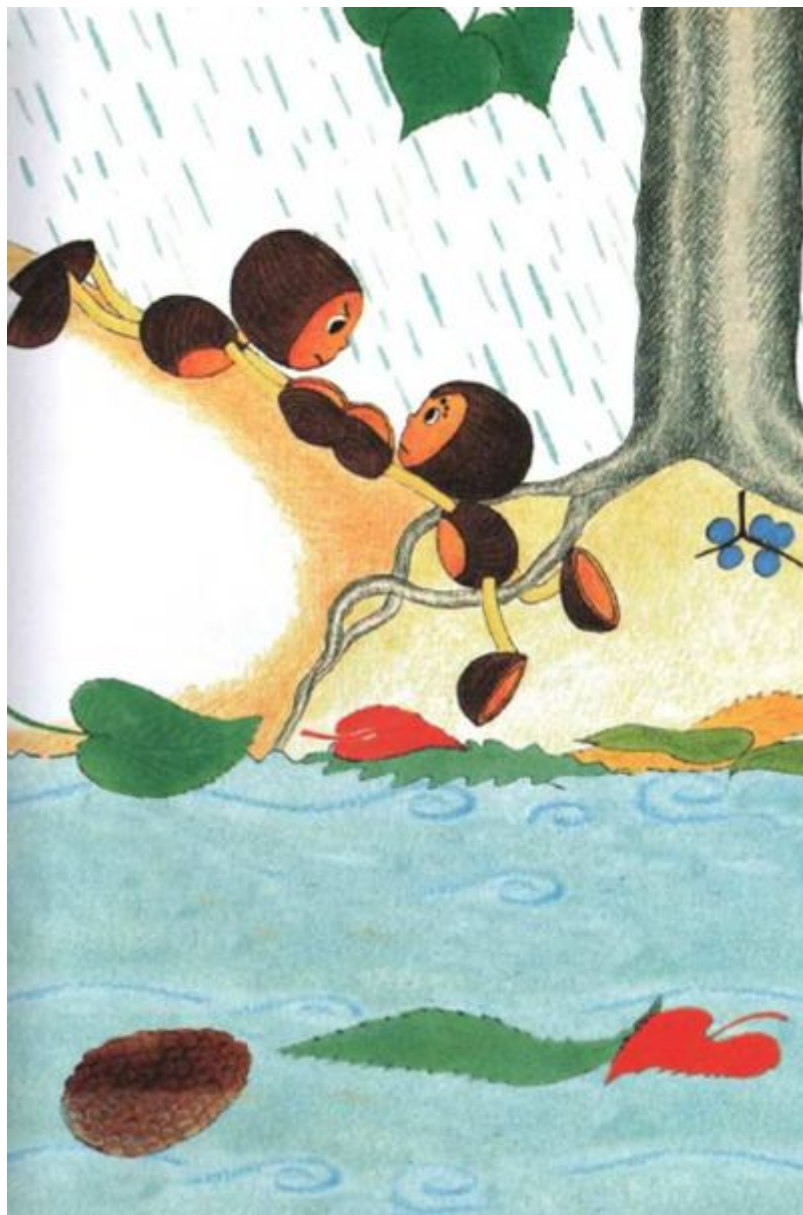
– Merre menjünk? Hova fussunk?

Már csak egy fa állt ki a vízből. Odszaladta, és felhuzigálták egymást a nedves, csúszós ágakra.

Közben otthon is nagy baj történt. A megáradt patak elöntötte Kippkoppék odúját. Mindent elsodort a sáros víz...

Kippkopp egy lyukon át mentette ki Tiptoppot az utolsó percben.

Tiptopp zokogott.

– Jaj, hol lehetnek a gyerekek?

– Megkeressük őket, ne félj! – vigasztalta Kippkopp.

– De hogyan?

– Nézd, mennyi ágacskát sodor a víz! Kifogunk néhányat, hajlós füvekkel összekötjük, és máris kész a tutaj.

Végigeveztek a patakon a zuhogó esőben, és minden felé azt kiabálták:

– Kipikopik, merre vagytok???

Hirtelen vékony hangocskák ütötték meg a fülüket.

– Papa! Mama! Segítség!

– Ne féljeteK, itt vagyunk! – kiáltotta Kippkopp. –
Csússzatok le a boton, Tiptopp majd elkap titeket!

Kippkopp egy nagy gomba felé kormányozta a tutajt. A gyerekeket száraz levélbe csavarták, és a gomba alá ültették.

– Melegedjetek, pihenjetek! Mi most elmegyünk. Szállást kell keresnünk éjszakára. Jók legyetek!

Mire a gyerekek megszáradtak, az eső is elállt, a nap is kisütött. Mindjárt játszani kezdtek. Találtak szedret, csigahéjat, falevelet, harangvirágot.

Az ötödik egy lyukas mogyoróhéjra bukkant. Gondolt egyet, s a fejére tette kalapnak.

A többiek utánozták őt. Büszkén illegtek-billegtek az új kalapokban. Aztán hirtelen egymásra bámultak.

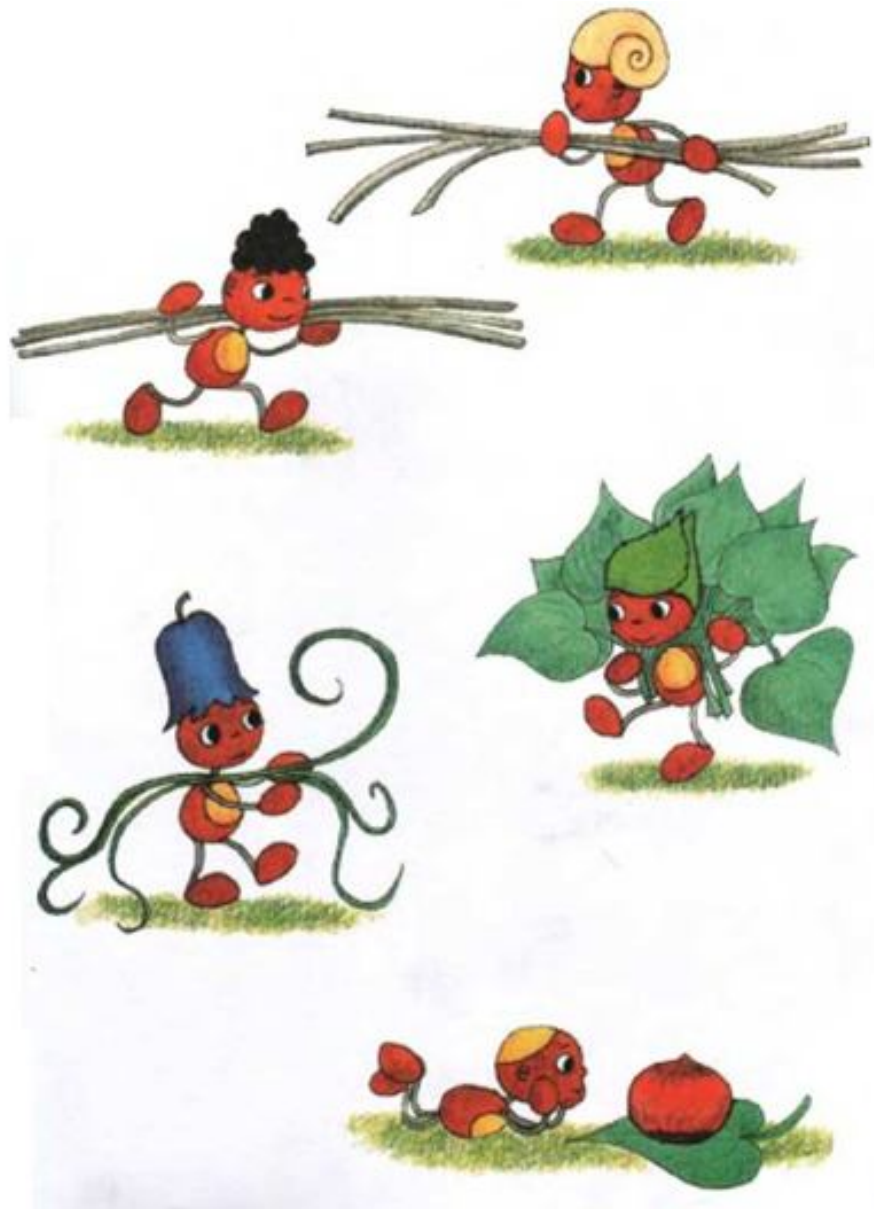
– Nini! Megvan a nevünk is! Te Levél vagy, te Virág, te Bogyó, te Csigabiga, te meg Mogyoró. Hogy örülnek majd a szüleink. Vajon hol késnek? Úgy látszik, nem találnak alvóhelyet...

– Segítünk nekik! – határozták el a kipikopik. – Építünk egy házat!

Azzal szétfutottak, és ágakat, leveleket meg hajlós füveket hordtak össze.

– Milyen is legyen a házunk? – töprengett az ötödik. – Megvan! Mogyoróformájú lesz. Olyan amilyen a kalapom.

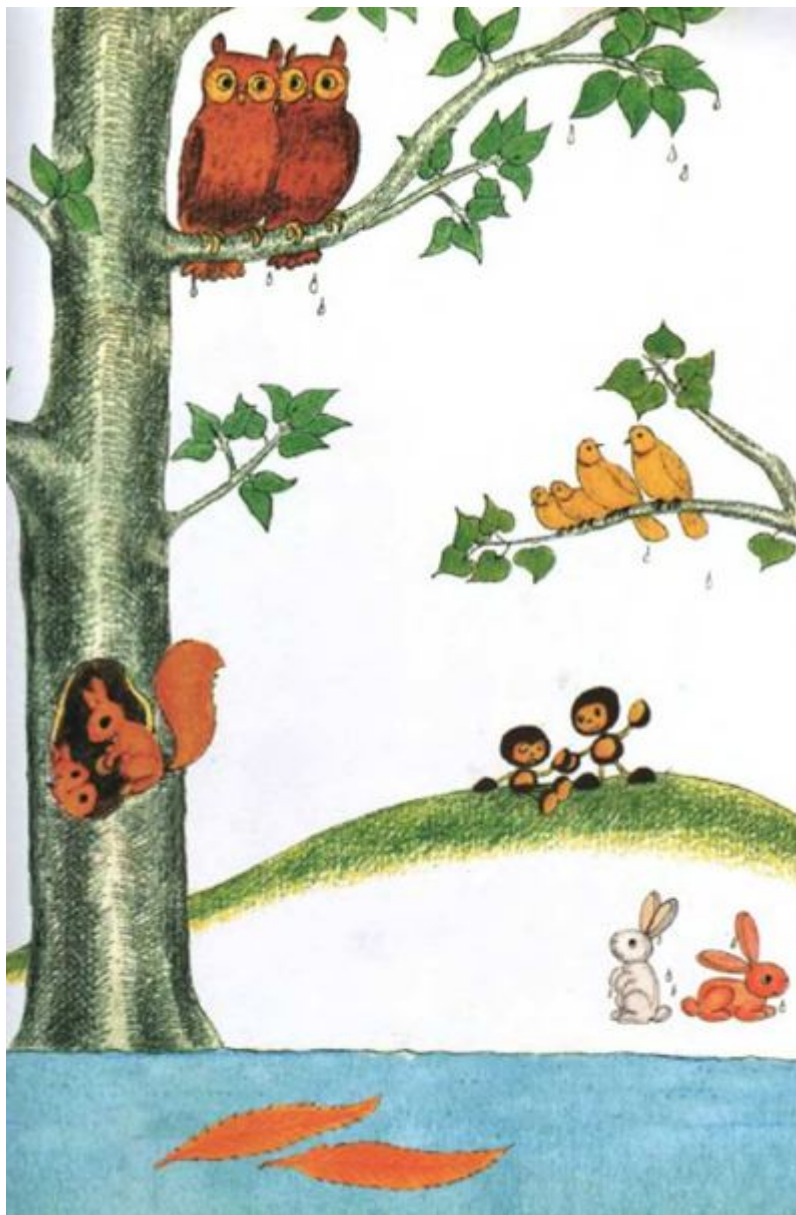

Lázás munkába fogtak. Meggömböztették az ágakat, alul-felül jól összekötötték, és kezdték beborítani falevelekkel. Tágas, kényelmes házikó lesz belőle!

Kippkoppék valóban hiába kerestek szállást. Minden hely foglalt volt már! Tiptopp kesergett:

- Mi lesz a kicsikéssel, Kippkopp?
- Gyere, no szedd össze megad! Menjünk vissza hozzájuk. Aztán... majd csak kitalálunk valamit.

Kippkopp és Tiptopp csodálkozva torpant meg egy hatalmas zöld gömb előtt.

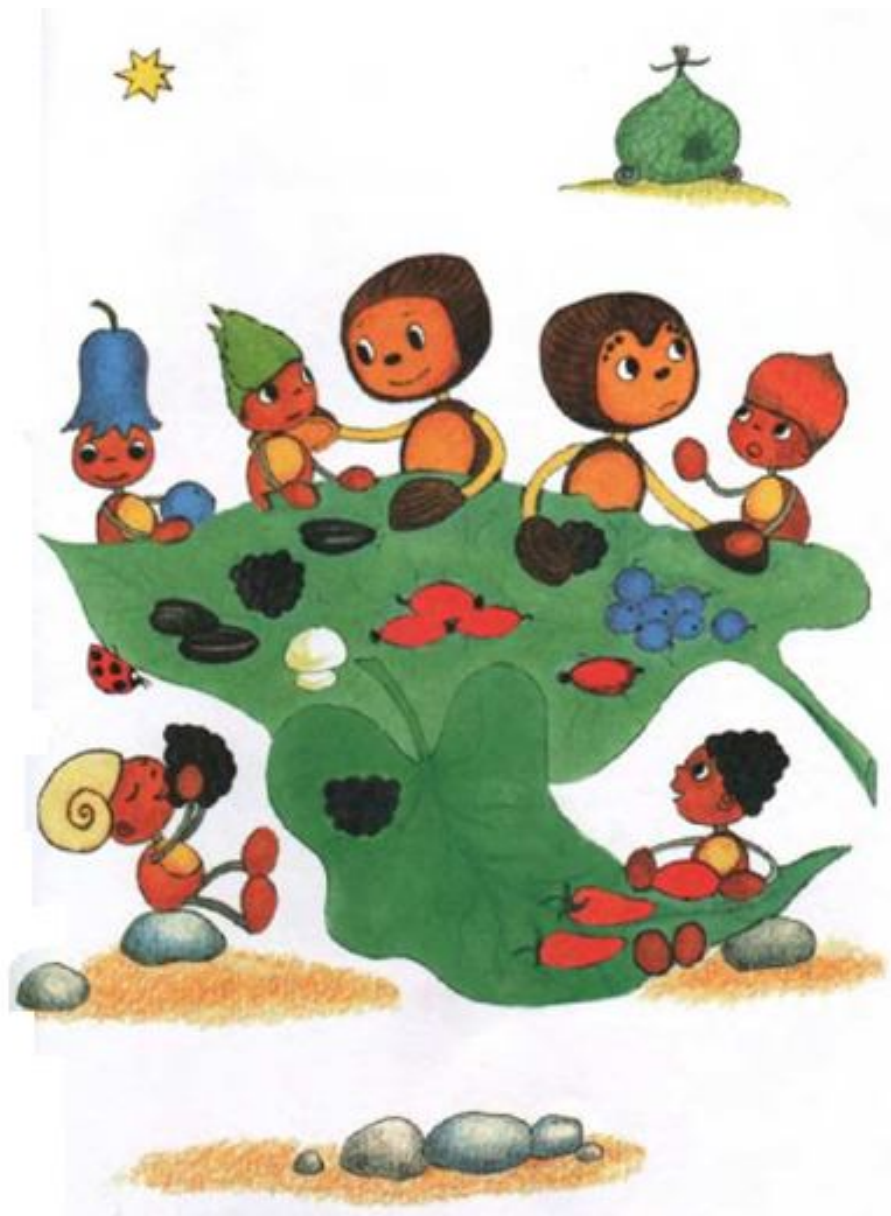
– Vajon ki csinálta ezt? Boldog, akinek ilyen háza van!
Azzal szomorúan indultak tovább. De hirtelen előugrottak a kipikopik, és azt kiabálták:

– Ne menjetek el. A miénk ez a ház!

Kippkopp és Tiptopp szóhoz sem jutottak örömükben. Most már biztonságban vannak mindannyian! Nincs más dolguk, mint hogy megvacsorázzanak. De Tiptopp aggodalmasan pillantott a házikó felé.

– Túl közel van a patakhoz! Ha újra jön egy felhőszakadás, félek, elsodorja ezt is!

Mogyoró megnyugtatta:

– Tudod, milyen ház ez? Olyan, mint egy lakókocsi!

Oda visszük, ahová akarod!

– Szeretném, ha a domb tetején állna! – mondta Tiptopp.

Így hát nekigyürköztek, és már húzták is, tolták is a házikót fel, a dombtetőre.

Lefeküdtek, és akkor a kipikopik kuncogni kezdtek.

– Van ám nevünk is! Eláruljuk, hogy ki kicsoda?

Tiptopp elmosolyodott. – Rátok nézek, és már mondom is: Levél, Virág és Bogyó, Csigabiga, Mogyoró. Igaz?

– Eltaláltad! – álmélkodtak a kipikopik. Aztán lassan elaludtak mind.

Tiptopp még sokáig hallgatta békés szuszogásukat.

